Η μεγαλομάρτυς Αικατερίνα (Άγιος Θεοφάνης ο Έγκλειστος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Νοεμβρίου, 2016

Ὁ βίος τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ἀποτελεῖ ἕνα πλούσιο πνευματικό ἐντρύφημα γιά ὅσους τιμοῦν τήν μνήμη της. Γιά σᾶς, εὐλαβέστατες ἀδελφές, ἀποτελεῖ ἕνα πλουσιώτερο ἐντρύφημα, γιατί ὁ βίος της σέ γενικές γραμμές ἐκφράζει πλήρως τήν μοναχική ζωή.

Στρέψατε τό βλέμμα σας στήν εἰκόνα πού τήν παρουσιάζει μαζί μέ τήν Βρεφοκρατοῦσα Θεοτόκο. Ἡ Ἁγία στέκεται γονατιστή μπροστά στήν Μητέρα τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία τῆς παραδίδει τό δακτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος. Αὐτή εἶναι ἡ κυριώτερη στιγμή τῆς ζωῆς της. Εἶναι ἡ συμβολική στιγμή τῆς **ἀφιερώσεως**.

Πρίν ὅμως ἀπό τήν ἀφιέρωσι προηγήθηκε **ἡ ἐπιθυμία καί ἡ ἀναζήτησις τοῦ καλυτέρου νυμφίου, ἡ ὁποία τήν ὡδήγησε πρός τόν Κύριο**. Μετά τόν πνευματικό γάμο εἰσῆλθε στό στάδιο τοῦ **μαρτυρίου** καί στεφανώθηκε μέ τόν ἀμάραντο στέφανο. Αὐτή εἶναι σέ γενικές γραμμές ἡ ζωή της. Βασικά οἱ ἴδιες γραμμές ὑπάρχουν καί στή δική σας ζωή, ἐφ᾽ ὅσον ζῆτε ὅπως ἁρμόζει στήν μοναχική σας κλῆσι.

Ἡ Ἁγία εἶχε εὐγενική καταγωγή. Ἦταν πλούσια, εὐφυής, ἐξαιρετικά μορφωμένη. Εἶχε πολλά χαρίσματα. Δέν τήν ἱκανοποιοῦσε ὅμως τίποτε τό κοσμικό. Ἡ ψυχή της ἀναζητοῦσε κάτι τό τελειότερο καί ἦταν ἕτοιμη νά ἀκολουθήση ὅποιον θά τῆς ἔδειχνε τόν δρόμο γιά μιά ὑψηλότερη ζωή.

Ὁ Κύριος βλέποντας τήν καλή της προαίρεση τῆς ἔστειλε τόν κατάλληλο χειραγωγό. Μπόρεσε ἔτσι νά ἐλευθερωθῆ ἀπό τό κοσμικό σκοτάδι καί νά γνωρίση τόν Οὐράνιο Νυμφίο, τόν ὡραιότερο καί σοφώτερο ἀπ᾽ ὅλους. Ἀποφάσισε λοιπόν νά ἀφιερωθῆ στόν Κύριο, νά νυμφευθῆ μ᾽ Αὐτόν.

Μιά ψυχή νυμφεύεται τόν Κύριο ἀφοῦ προηγουμένως πάρη τήν ἀπόφασι ν᾽ ἀφοσιωθῆ ἀποκλειστικά σ᾽ Αὐτόν. Ἡ ἀπόφασις τῆς ἀφιερώσεως γεννιέται ἀπό τήν σταθερή καί βεβαία πεποίθησι ὅτι ὁ Κύριος ἀποτελεῖ τήν πηγή κάθε ἀγαθοῦ.

Αὐτή ἡ πεποίθησις ἔδωσε καί σέ σᾶς, εὐλαβέστατες ἀδελφές, τήν πρώτη ὤθησι γιά νά ἐγκαταλείψετε ὅλα τά κοσμικά καί νά παραδοθῆτε στόν Κύριο. Ἀσφαλῶς αὐτό θά ἦταν τό πρῶτο σας ξεκίνημα. Ἡ διαφορά ἀνάμεσα στήν κλήσι τήν δική σας καί τῆς

Ἁγίας εἶναι ἡ ἑξῆς: Ἐκείνη ἔνοιωθε ἀνικανοποίητη στό κοσμικό περιβάλλον ἀλλά δέν γνώριζε ποῦ ἔπρεπε νά καταφύγη. Ἐνῶ ἐσεῖς μαζί μέ τήν δίψα γιά κάτι τελειότερο εἴχατε τήν πληροφορία γιά τό ποῦ θά τήν ἱκανοποιούσατε. Εἴχατε ἀκούσει τά λόγια: «*Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω*» (Ἰωάν. ζ΄ 37).

Γι᾽ αὐτό, καθώς μεγάλωνε ἡ ψυχρότης πρός τό περιβάλλον, μεγάλωνε ταυτόχρονα καί ὁ πόθος πρός τόν Κύριο. Ἡ θεία Του μορφή τυπωνόταν ἐντονώτερα στήν καρδιά σας καί φλογιζόταν ἡ ἀγάπη σας πρός Αὐτόν, ἕως ὅτου τά ἀφήσατε ὅλα, ἀπαρνηθήκατε τόν κόσμο καί Τόν ἀκολουθήσατε. Ὁ Κύριος ἴσως δέν ἔδωσε φανερή διαβεβαίωσι ὅτι σᾶς δέχεται καί ὅτι σᾶς νυμφεύεται, ὡστόσο ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια ὅτι Τόν νυμφευθήκατε καί εἶσθε πλέον νύμφες Του.

Θέλω λοιπόν νά στρέψω τήν προσοχή σας σ᾽ αὐτό πού προηγήθηκε πρίν ἀπό τήν εἴσοδό σας στήν μονή, καθώς καί σ᾽ αὐτό πού ἀκολούθησε μετά τήν εἴσοδό σας. Σκοπεύω ἔτσι ν᾽ ἀναζωπυρώσω τήν πρώτη σας φλόγα καί νά σᾶς συμβουλεύσω: «Ὅσο ζῆλο εἴχατε στήν ἀρχή, τόσο νά ἔχετε μέχρι τέλους».

Ὅταν μέσα στήν καρδιά ἀναμοχλεύωνται ἱερά αἰσθήματα, ἐξάπτεται ὁ ζῆλος γιά πνευματικές ἀναβάσεις. Ἡ ἐπιθυμία γιά κάτι καλύτερο, ἡ πεποίθησις στό ὅτι ὁ Κύριος χαρίζει τήν τελειότητα, ἡ βαθειά ἀγάπη πρός Αὐτόν, ἡ ἀπόφασις νά Τόν ὑπηρετήσετε, ἡ προθυμία νά θυσιάσετε κάθε τι γιά χάρι Του, πρέπει ν᾽ ἀποτελοῦν τήν χαρακτηριστική μέριμνά σας σέ ὅλη τήν διάρκεια τῆς ζωῆς σας. Αὐτά πρέπει ν᾽ ἀποτελοῦν τήν πνοή πού θά ζωογονῆ καί θά δραστηριοποιῆ τήν ὕπαρξί σας. Αὐτά θά εἶναι γιά σᾶς ὅ,τι καί ἡ κυκλοφορία τῶν χυμῶν στό δένδρο, ὅ,τι οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς στόν ἄνθρωπο. Σέ ὅποιες ἔλλειψαν τά αἰσθήματα αὐτά, σ᾽ αὐτές ἔλλειψε ἡ ζωή. Καί ἐξωτερικά μπορεῖ νά διατηροῦν τήν μορφή τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ, ἐσωτερικά ὅμως ἔπαυσαν νά εἶναι. Θά μποροῦσε κανείς νά πῆ σ᾽ αὐτές τίς ψυχές: «*Ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, καί νεκρός εἶ*» (Ἀποκ. γ΄ 1).

Ἀκολουθεῖ τώρα τό τρίτο βασικό χαρακτηριστικό τῆς ζωῆς τῆς Ἁγίας, τό μαρτύριο. Μετά τήν ἐκλογή τοῦ Νυμφίου καί τήν ἀφιέρωσι ἀκολούθησε τό μαρτύριο. Τό βλέπουμε ἄραγε καί στή δική σας ζωή; Ἀσφαλῶς τό βλέπουμε, μέ ἄλλη ὅμως μορφή. Ἀπό τήν στιγμή πού ὡρίμασε μέσα στήν καρδιά σας ἡ ἀπόφασις τῆς ἀφιερώσεως, ἄρχισε τό μαρτύριό σας.

Γιατί οἱ εἰδωλολάτρες βασάνιζαν τούς μάρτυρες; Διότι δέν ἤθελαν νά προσκυνήσουν ψεύτικους θεούς. Ψεύτικοι θεοί εἶναι καί τά πάθη. Γι᾽ αὐτό καί ἐκεῖνος πού δέν ὑποτάσσεται σ᾽ αὐτά, κάνει ὅ,τι καί οἱ μάρτυρες. Ἀρνεῖται δηλαδή νά προσκυνήση τά εἴδωλα. Συνέπεια τῆς ἀρνήσεως νά ἀποδώσουν οἱ ἅγιοι λατρεία στά εἴδωλα, ὑπῆρξε τό μαρτύριο, ὁ βασανισμός τοῦ σώματος ἀπό τούς δημίους. Συνέπεια τῆς ἀρνήσεως νά ἱκανοποιηθοῦν τά πάθη εἶναι ἕνας διαρκής ἐσωτερικός πόλεμος, μιά ὀδυνηρή σταύρωσις, ἕνα ἐκούσιο μαρτύριο.

(Από το βιβλίο "Πρός τίς ἀδελφές μοναχές", Ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου)

(Πηγή ηλ. κειμένου: agiazoni.gr)